ବିଜୟକୁମାର ଦୁର୍ଗାପ୍ରସାଦ ଗଜବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

କମଳାବାଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଅଗଷ୍ଟ 24, 1995

[କେ. ରାମାସ୍ୱାମୀ ଏବଂ ବି.ଏଲ. ହଂସାରିୟା, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, 1950:ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136

ଏକତରଫା ଆଦେଶ -ନାକଚ କରିବା ପାଇଁ ଅପିଲ -ନିମ୍ନରେ ନ୍ୟାୟାଳୟମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ନିଷ୍କର୍ଷ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମକଦ୍ଦମା ପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱିତା କରିବାରେ ଉଦ୍ୟମ କରି ନଥିଲେ -ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା କୌଣସି ହସ୍ତକ୍ଷେପ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା ।

ଦେୱାନୀ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସଂହିତା, 1908:ଆଦେଶ 9-ନିୟମ 13, ଧାରା 114 ଏବଂ 115 ।

ମକଦ୍ଦମା - ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ -ଅନୁପସ୍ଥିତ -ଏହା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକପାଖିଆ ଆଦେଶ -ଉପସ୍ଥିତ ନ ହେବା ପାଇଁ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ -ଏକତରଫା ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବାକୁ ମନା କରିବା -ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ବୋଲି ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା ।

20 ଫେବୃଆରୀ, 1992 ରେ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକର ଆଂଶିକ ଶୁଣାଣି ସମୟରେ ଅପିଲକାରୀ-ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ହାଜର ହେବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ଉପସ୍ଥିତ ହୋଇଥିଲେ ଏବଂ ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକତରଫା ଆଦେଶ ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଅପିଲକାରୀମାନେ ଏକତରଫା ଆଦେଶ ବାତିଲ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ 9 ନିୟମ 13 ଅନୁଯାୟୀ ଏକ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ । ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିଜର ଫଳାଫଳ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ, ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବାସ୍ତବିକ ଦଖଲରେ ଥିବାରୁ, ମାମଲାକୁ ଲମ୍ବା କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା କିମ୍ବା ସତ୍ୟତା ନଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଏହା ଏକତରଫା ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ସିପିସିର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରି, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ : ଅପିଲକାରୀମାନେ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକୁ ନିଷ୍ଠାର ସହ ପରିଚାଳନା କରୁଥିଲେ ବୋଲି ଦର୍ଶାଇବା ପାଇଁ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନଥିରେ ରଖାଯାଇ ନଥିଲା । ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା କିମ୍ବା ସତ୍ୟତା ନାହିଁ ବୋଲି ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ପଷ୍ଟ ଫଳାଫଳକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଏବଂ ଏହି ମାମଲାକୁ ଆହୁରି ଲମ୍ବା କରିବା ପାଇଁ ସମୟକୁ ପଛକୁ ଟାଣିବା ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା ନୁହେଁ ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲିୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 7866/1995 ।

ସି.ଆର୍.ଏ. ନଂ. 572/1992ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର 10.3.93 ତାରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏ.କେ. ସାଙ୍ଘୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ନିମ୍ନଲିଖିତ ଆଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା :

ଉତ୍ତରଦାତା 1, 2, 4, ଏବଂ 6 ରୁ 8 ଙ୍କ ଉପରେ ବିଜ୍ଞପ୍ତି ଜାରି କରାଯାଇଛି ।ଉତ୍ତରଦାତା 3 ଏବଂ 5 ଙ୍କ ଉପରେ ଦସ୍ତି ସେବା ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେମାନେ ନୋଟିସ୍ ପାଇଛନ୍ତି । ଅଦାଲତ ମାଧ୍ୟମରେ ପଠାଯାଇଥିବା ନୋଟିସଗୁଡ଼ିକରେ ଡାକ ମୋହର 'ସେହି ସ୍ଥାନ ଛାଡିଦେଇଛନ୍ତି, ଜଣା ନାହିଁ' ସହିତ ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । ଯେହେତୁ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଦସ୍ତି ସେବା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଉପରେ ନୋଟିସ୍ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଛି, କିନ୍ତୁ କେହି ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହାଜର ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି କିମ୍ବା ସେମାନେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି ।

ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ସି.ଆର.ଏ. ନଂ 572/1992ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, ନାଗପୁର ବିଚାରପୀଠଙ୍କ ମାର୍ଚ୍ଚ 10, 1993 ର ଆଦେଶରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଛି । ନଥିରୁ ଜଣାପଡ଼ିବ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଛେଦ କରିବା ପାଇଁ ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 82/1983 ଦାୟର କରାଯିବା ପରେ ଈଶ୍ୱର ଦାସ ଗଜବୀ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଦେୱାନୀ ମକଦ୍ଦମା ସଂଖ୍ୟା 89/1985 ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ 20 ଫେବୃଆରୀ, 1992 ରେ ମକଦ୍ଦମାଗୁଡ଼ିକର ଆଂଶିକ ଶୁଣାଣି ହୋଇଥିଲା, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଓକିଲ ପ୍ରଦର୍ଶ 116 ଅଧୀନରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକପାଖିଆ କରାଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ଏକତରଫା ଆଦେଶକୁ ବାତିଲ କରିବା ପାଇଁ ସିପିସି

ର ଆଦେଶ 9 ନିୟମ 13 ଅନୁଯାୟୀ ଆବେଦନ ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯାହାକୁ ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏପ୍ରିଲ୍ 27, 1992 ର ଆଦେଶ ଦ୍ୱାରା ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନରେ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲା ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ସାଂଘି ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମକଦ୍ଦମା ପରିଚାଳନା କରିବାରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ଥିଲେ । ଓକିଲ ଭୁଲ ଭାବରେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ନଥିଲା ବୋଲି ସୂଚନା ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ତରଫରୁ କୌଣସି ବିଳମ୍ବ ହୋଇନଥିଲା । ଗୁଣବତ୍ତା ଉପରେ ଅପିଲକାରୀମାନଙ୍କର ଏକ ଦୃଢ ମାମଲା ଥିଲା । ତେଣୁ, ସେମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ଏକତରଫା ଆଦେଶ ବାତିଲ ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ ଶୁଣାଣି ପାଇବାକୁ ହକଦାର ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଅପିଲକାରୀମାନେ 20 ଫେବୃଆରୀ 1992 ରେ ଅଦାଲତରେ ହାଜର ହେବାରେ ବିଫଳ ହେବା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ପଷ୍ଟୀକରଣ ଦେଇଛନ୍ତି କି? ଯଦିଓ ଶ୍ରୀ ସାଂଘି ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସବୁ ସମୟରେ ନିଷ୍ଠାବାନ ଥିଲେ ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ହିଁ ମାମଲାଗୁଡ଼ିକୁ ଟାଣି ନିଆଯାଇଥିଲା ତେଣୁ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ଦୋଷ ଲଗାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କିମ୍ବା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ କୌଣସି ତଥ୍ୟ ନଥିରେ ରଖାଯାଇନଥିଲା, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏହା ତ ଦୂରର କଥା, ଏହା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଯେ ସେମାନେ ନିଷ୍ଠାର ସହ ମକଦ୍ଦମା ଚଳାଉଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଅପିଲକାରୀମାନେ ମକଦ୍ଦମାଭୁକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ବାସ୍ତବିକ ଦଖଲରେ ଥିବାରୁ, ମାମଲାକୁ ଦୀର୍ଘ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । 20 ଫେବୃଆରୀ, 1992 ରେ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା କିମ୍ବା ସତ୍ୟତା ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ଏହିପରି କୁହାଯାଇଛି:

> "ଏହା ମଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ମାମଲାକୁ ଲମ୍ବା କରିବା ଏବଂ ଦୀର୍ଘାୟିତ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛନ୍ତି, ଯେତେବେଳେ ଏହା 1983 ମସିହାରେ ଦାୟର ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରାୟ 9 ବର୍ଷ ବିତିଯାଇଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଅଗ୍ରଗତି ହୋଇପାରିନଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 5 କୁ ସେମାନଙ୍କର ନିଜ ଭୁଲର ଫାଇଦା ନେବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଦାବିର ପ୍ରତିବାଦ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇଁ ଏକ ମାମଲା ସହିତ ଅଦାଲତରେ ଆସିବାକୁ ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ ଶବ୍ଦରେ, ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ରୁ 5 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମକଦ୍ଦମା ଦାବିର ପ୍ରତିବାଦ କରିବାରେ ତତ୍ପର ନୁହନ୍ତି ଏବଂ ଏହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ମକଦ୍ଦମା ଏବଂ ଏହାର ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ଦୀର୍ଘାୟିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଗତ 3 ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଧରି ଏହି ମକଦ୍ଦମାର ଆଂଶିକ ଶୁଣାଣି ହେଉଛି ।

ଏହି ତଥ୍ୟ ଉପରେ, ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକପାକ୍ଷିକ ଆଦେଶକୁ ଖାରଜ କରିବା ପାଇଁ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ବିବେକାଧିକାର କ୍ଷମତା ଥାଇ ମଧ୍ୟ, CPC ର ଧାରା 115 ଅନୁଯାୟୀ ମାମଲାରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକ ନଥିଲେ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 136 ଅନୁଯାୟୀ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା କି ? ବିଚାରଣ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିବା ସ୍ୱଷ୍ଟ ଫଳାଫଳକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ଆମେ ଭାବୁଛୁ ଯେ ମାମଲାକୁ ଆହୁରି ଦୀର୍ଘ କରିବା ପାଇଁ ଘଣ୍ଟାକୁ ପଛକୁ ଟାଣିବା ଏବଂ ବାଧା ଦେବା ଆମ ପାଇଁ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ମାମଲା ନୁହେଁ ।

ତଦନୁସାରେ ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି ଖର୍ଚ୍ଚ ନାହିଁ ।

ଟି.ଏନ୍.ଏ. ଅପିଲ ଖାରଜ ହେଲା ।

<u>**ଅସ୍ୱୀକରଣ**</u>

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:
ସୁବୋଧ ରାଉତ,
ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ),
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।